

Тепавски. Думи нѣмаше, но картичкитѣ говорѣха.

Павелъ. Говорѣха!

Тепавски. Искамъ да кажа отъ самитѣ символи се разбираше —

Павелъ. И вий продължавахте дълго тая нѣма — символическа кореспонденция?

Тепавски. Да.

Павелъ. (Измъченъ) Какъ ти даваше сърце, Жоржъ!

Тепавски. Азъ самъ неznamъ. Азъ и не мислѣхъ, че . . . то бѣше само единъ флиртъ.

Павелъ. (Съ горчевина) И нищо по-вече!

Тепавски. Нищо повече.

Павелъ. А тоя флиртъ до дѣ би ви завелъ?
Мълчание.

Павелъ. Защо не ми отговоришъ?

Тепавски. Защото е ненуженъ отговора ми.

Павелъ. Напротивъ, старий другарю. Ти трѣбва да ми отговоришъ. Тоя разговоръ е пръвъ по тоя въпросъ и послѣденъ между насъ. Азъ мисля да поговоримъ, да се разберемъ и, ако можемъ, да се поучимъ, защото пръвъ пѣтъ животътъ ни изправя прѣдъ грѣхове, които сж погубили хиляди и ще погубятъ милиони, докато се подаваме безотвѣтно на суетни влѣчения.

Тепавски. (Като срѣща погледа му) Азъ слушамъ.

Павелъ. И добръ правишъ. Послушай ме — моитѣ думи сж думи на единъ твой другаръ отъ дѣтинство и за това сж пълни съ тъга и горестъ. Слушай добръ, защото онова, което направи менъ, ще се повтори. И кой знае още на волеко мѣста ще внесешъ гибель и разгромъ, докато